

NOOIT KEER IK TERUG

NOOIT
keer ik terug

NOOIT KEER IK TERUG

© 2017 Uitgeverij Gideon & Marcel en Lydia Zimmer

Oorspronkelijke titel: Loeng Sieng

Auteur: Jan Pit

Omslagontwerp: Henk Dokter

Vertaald uit het Zuid-Afrikaans door Leen Timmer

© 1980 Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

4e druk: september 2017

ISBN 978-90-6067-160-3

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke
wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior
written permission of the publisher

Inhoud

Voorwoord door Marcel & Lydia Zimmer-Pit	6
Voorwoord door Anne van der Bijl	8
1. Opium	12
2. Geboorterituelen	20
3. Machten der duisternis	25
4. Bekering	30
5. Een stukje paradijs	37
6. Doop in de Mekongrivier	42
7. Geestelijke strijd	47
8. 'Breng toch... dan zal Ik'	57
9. Sterker dan demonen	68
10. Overgeleverd aan de duivel	76
11. Een dode opgewekt	82
12. Hulp voor de lijdende christenen	90
13. Lichtdragers van Jezus	95
14. Sieng verleid	102
15. Godsdienstvrijheid onder communisme?	108
16. Jij bent mijn broer niet meer	112
17. Zwijg over Jezus of...	123
Epiloog	129

Voorwoord

April 1969. In een klein, primitief ziekenhuis in het dorpje Thakhek wordt een meisje geboren. Ze is de dochter van een jong Nederlands echtpaar dat met hart voor God en mensen als zendelingen werkzaam is in Laos. Het is een spannende tijd, want in buurland Vietnam wordt een afschuwelijke oorlog uitgevochten. Ook voor de jonge gelovigen is het spannend. De communisten rukken steeds verder op. Wat zou dat betekenen voor hun vrijheid?

Het kleine meisje dat hier in Thakhek het levenslicht ziet ben ik, Lydia. Mijn ouders Jan en Lies Pit woonden samen met mijn oudere broer, en later ook mijn jongere broer, in Thakhek. Hier, en ook in de omliggende dorpen mochten ze aan velen het Evangelie van Gods verlossing en liefde brengen.

In dit boek lees je het indrukwekkende verhaal van één van deze christenen, Loeng Sieng. Zijn verhaal, getuigenis en rotsvast geloof in God maakt tot op de dag van vandaag diepe indruk op Marcel en mij. Daarom zijn we ook heel blij dat dit boek opnieuw wordt uitgebracht. Een getuigenis verliest nooit zijn kracht, ook al is het bijna vijftig jaar geleden gebeurd!

Het eerste lied dat ik als klein meisje leerde was het Laotiaanse 'Kha tat sien tjai lew, tja taam Pha Jesu, bô Kap khuum leuj.' (Ik heb besloten de Heer te volgen, nooit keer ik terug). Onlangs kregen wij van een gezin dat op dit moment als zending werkzaam is in Laos een filmpje toegestuurd waarop een man dit lied zong. Deze man was destijds door het onderwijs van Jan en Lies tot geloof gekomen en hij herinnerde zich het lied nog steeds.

Hij straalde van blijdschap toen hij het voor ons zong! Het mooie is dat zijn eigen dochter in Laos nu ook als zendeling werkzaam is. Het ontroerde ons om dit te mogen lezen. God gaat door met zijn werk. Het lied blijft – met het voorbeeld van Loeng Sieng en de christenen in Laos in ons achterhoofd – ook ons getuigenis. We hebben het daarom vertaald in het Nederlands, de tekst vind je achterin dit boek.

In 2002 bezochten Marcel en ik samen met onze oudste twee kinderen het land Laos. Ook mijn ouders en broer Peter waren erbij. Voor ons allen een bijzonder en emotioneel bezoek. Om na zoveel jaar daar weer rond te lopen, de plekken te bezoeken waar we als gezin Pit gewoond hebben . . . het oude, primitieve ziekenhuis waar ik werd geboren en waar het lijkt alsof de tijd stil heeft gestaan. Maar vooral ook de geheime ontmoetingen met de christenen, die er nog steeds zijn. Het was een bemoediging voor hen dat ze niet vergeten werden, maar zeker ook voor ons!

Mijn vader is inmiddels overleden, maar we weten zeker dat hij in de hemel zijn grote vriend Loeng Sieng, en ook de andere gelovigen die hem voor zijn gegaan, weer vol blijdschap heeft mogen begroeten.

We hopen dat dit boek je mag bemoedigen dat bij God grote dingen mogelijk zijn en dat Hij, ondanks de druk die er vanaf de wereld op ons gelegd wordt, trouw blijft en kracht geeft voor elke dag.

Marcel & Lydia Zimmer-Pit

Voorwoord

Niet lang geleden ontmoette ik een jongen van een jaar of tien. Hij vroeg: 'Wat is het enige in de hemel dat door mensen is gemaakt?'

Ik dacht diep na. Wat ter wereld kan dat nu zijn? Beter gezegd, wat in de hemel kan dat nu zijn? Of was het maar een grap? De jongen bleef heel ernstig kijken. Ik haalde mijn schouders op en schudde mijn hoofd: 'Ik weet het niet.'

Zijn gezicht klaarde op toen hij zelf het antwoord kon geven: 'Het zijn de littekens in de handen en voeten van Jezus!' Natuurlijk! Dat staat in de Bijbel: 'Zij zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben' (Zacharia 12:10b). De wonden zijn door mensen gemaakt en er komt een dag waarop we allemaal, vooral de vijanden van Christus, de littekens zullen zien.

Er zijn nog altijd vijanden van Christus en zijn gemeente. Zij worden door de duivel zelf gebruikt om christenen te vervolgen. De Bijbel zegt dat wij de plannen van de duivel kennen: 'zijn plannen kennen we maar al te goed' (2 Korintiërs 2:11).

Als ik echter om mij heen kijk, lijkt het wel of de meeste christenen onbekend zijn met de gedachten van de duivel. Ze weten bijvoorbeeld niet eens hoe het communisme werkt. Er zijn maar weinig christenen die twintig, twaalf of zelfs maar tien punten in logische volgorde kunnen opnoemen over hoe het communisme de jeugd, het land, een we-

relddeel overneemt en welke strategie zij volgt om de hele wereld in handen te krijgen.

Geen revolutionaire macht, geen atheïsme, geen communisme of enig ander -isme kan de Gemeente of de individuele gelovige overwinnen, als de Gemeente, als de persoon de kracht van God en het Woord van God kent. Is het Woord van God aanwezig in uw geheugen, zodat u het kunt gebruiken als de situatie erom vraagt?

Terwijl ik het ontroerende verhaal over Loeng Sieng lees, moet ik denken aan de heldere wijze waarop de auteur van dit boek, Jan Pit, op het Love Africa-congres in Malawi in mei 1978 het falen van de zendelingen om de gelovigen in Zuidoost-Azië op vervolging voor te bereiden, schetste.

Ik vraag mij af wanneer wij werkelijk zullen beseffen wat er in de wereld aan de gang is. Wanneer zal ons hart met genoeg medelijden vervuld zijn om ons uit te strekken naar de wereld in nood? Wanneer zullen we genoeg moed hebben om de woorden van Jezus te gehoorzamen, om het Evangelie te verkondigen tot het uiterste der aarde, ondanks de door de duivel geïnspireerde en door de mens gemaakte hindernissen? Wanneer zullen we de Bijbel voldoende kennen om te weten hoe God een sterke Gemeente in ons eigen land wil bouwen, zodat geen macht van de vijand deze ooit kan overwinnen? Wanneer zullen we genoeg kennis hebben van de macht van God, de kracht van zijn Woord en de kracht van Jezus Christus' opstanding om op iedere gebeurtenis voorbereid te zijn?

Wij worstelen niet tegen vlees en bloed. Onze strijd is tegen de overheden en machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Zij nemen de gestalte aan van vervolging, atheïsme, communisme, occultisme en een heleboel ander -ismen. Al die -ismen werken samen om klaar te zijn voor de grote dag: de veldslag tegen de Heer, tegen zijn Gemeente, het lichaam van Jezus Christus.

Wij zullen ons moeten voorbereiden op de grote confrontatie. De zekerheid die ons de Bijbel geeft, is dat wij als meer dan overwinnaars daaruit tevoorschijn zullen komen, door Hem die ons liefheeft. De confrontatie zal echter onvermijdelijk zijn.

Loeng Sieng betaalde met zijn leven. Op een dag zullen we Loeng Sieng in de hemel zien. Ik hoop dat u hem zult zien! Ik vraag mij af of hij littekens zal hebben. Ik vraag mij af of we, behalve de door de mens gemaakte littekens van Jezus, nog andere sporen zullen vinden van hen die de martelaarskroon hebben ontvangen. Wat voor littekens zullen we dan zien?

Nu kunt u, vooruitlopend op de grote ontmoeting in de hemel, al kennismaken met Loeng Sieng. Een kennismaking die u geestelijk zal verrijken.

Anne van der Bijl, oprichter van Open Doers

Opium

‘O God, help me! Help me alstublieft!’

Loeng Sieng kroop over de vloer van ons huis. Zweetdruppels rolden van zijn gezicht. Hij kon de pijn niet langer verdragen. De verschrikkelijke kramp in zijn maag en de felle steken achter zijn ogen waren onhoudbaar. Sieng probeerde op te staan om de pijn minder te voelen, maar hij was te zwak en viel weer neer op de bamboemat.

Ik knielde naast hem en hield zijn hand vast. Hij schreeuwde het uit: ‘Adjaan*, bid voor mij, ik ga dood!’

Voor de zoveelste keer die avond bad ik voor hem. Ik durfde niet in zijn ogen te kijken. Het leed daarin was te groot om aan te zien. Is de prijs dan zo hoog om van opiumverslaving bevrijd te worden? Zou hij het overleven?

Er was niet alleen strijd en pijn in het lichaam van Sieng, maar er woedde ook een intens gevecht in zijn ziel. Het was alsof de duivel hem opstookte: ‘Sieng, je gaat dood als je stopt met opium roken. Neem toch een beetje om van de pijn af te komen. Vooruit, anders ga je dood!’

Loeng Sieng balde zijn vuisten en schreeuwde: ‘Nee! Nee, satan! Nooit meer!’

*Adjaan: Laotiaanse aanspreekvorm voor zending, predikant of boeddhistische priester

Had de verslaving hem misschien al te lang in haar greep?

Sieng had al 45 jaar opium gerookt, maar nu hij christen geworden was, wilde hij ophouden. Hij had mij gevraagd of hij bij mij thuis mocht komen tijdens de ontwenningperiode, zodat mijn vrouw Lies en ik hem konden helpen. Ik vond het goed. We waren gewend om mensen die van de opium af wilden komen in huis op te nemen. Maar een strijd als deze had ik tot nu toe nog nooit meegemaakt. De eerste paar dagen was het goed gegaan, maar met de tijd groeide in zijn lichaam de behoefte aan opium. Tegen de derde dag was het meer dan een heftig verlangen – het was een toenemende pijn, een obsessie, een marteling. In de daarop volgende dagen kregen Sieng en ik maar weinig slaap. Vooral 's nachts waren de pijn-aanvallen niet te harden. Ik las hem voor uit de Bijbel, vooral uit de Psalmen. Dat gaf hem troost en kracht. De maagkrampen namen echter dagelijks toe. Dan was daar nog die pijn achter zijn ogen, terwijl zijn neus bleef lopen. We hadden geen medicijnen. Er bleef ons niets over dan te vertrouwen en hopen op de hulp van de Heer. Sieng schreeuwde het soms uit van de pijn. Telkens als hij het niet meer kon uithouden, kermde hij: 'Adjaan, bid voor mij. Ik ga dood!'

Gelukkig was ik niet de enige die hem hielp. Lies verzorgde hem liefdevol en andere christenen kwamen ook om voor hem te bidden. Iedereen in de omgeving, zowel christenen als niet-christenen, wist van de strijd die woedde in ons huis. Heel wat mensen waren uit nieuwsgierigheid komen kijken. Zij die de kracht van God niet kenden, zeiden dan dat Sieng nooit van zijn opium af zou komen. Sieng keek hen met bloeddoorlopen ogen aan en kreeg nog de kracht om te antwoorden: 'Al moet ik sterven, ik zal nooit meer opium gebruiken. God zal mij helpen!'

Op de zesde dag leek het alsof hij werkelijk zou sterven. De pijn was ondraaglijk. Wanneer hij overeind kwam, kromp hij in elkaar. Hij rolde van ellende over de vloer. Tenslotte verloor hij zijn bewustzijn. Zijn vrouw Boenma en ik waren erbij toen hij in elkaar zakte en bewegingloos bleef liggen.

‘Hij is dood! Hij is dood!’ riep Boenma uit.

Ik greep verschrikt zijn pols. Zwak, heel zwak voelde ik hem nog kloppen.

‘Hij mag niet doodgaan,’ prevelde ik hardop.

Ik kon niet accepteren dat hij zou sterven. Ik vroeg mij af waarom de Heer toeliet dat Sieng er zo bijlag. Twijfel en opstandigheid welden in mij op. Wat moest ik nu met Gods beloften aan? Stond er niet in de Bijbel: ‘God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar aan kunt?’ (1 Korintiërs 10:13) Ik had bijna het gevoel gekregen dat Sieng wél boven zijn krachten verzocht werd, maar toen steeg het schaamrood mij naar de kaken, want het was alsof de Heer mij zei: ‘Ik zal hem redden. Zijn bewusteloosheid is als een slaap die hij nodig heeft.’

Ik vertelde Boenma dat Sieng er doorheen zou komen, maar het moet niet erg overtuigend geklonken hebben. Doodstil lag hij daar.

Ik was doodmoe. De voorafgaande zes dagen en nachten had ik minder geslapen dan normaal in één nacht. Ik voelde mij ziek en slap. Opeens kreunde Sieng en daarna ging hij rustiger ademhalen. Toen waren we er zeker van dat hij in een diepe slaap was gevallen.

Ik liet mij uitgeput naast Sieng op de bamboemat vallen en viel voor het eerst sinds dagen in slaap.

De volgende middag werd Sieng wakker. Hij had nog wel

kramp, maar niet meer zo erg. Lies en ik waren nog steeds erg moe en we wilden ergens anders naartoe gaan. We besloten om een collega op te zoeken. Een jonge christen, Phie, zou samen met zijn vriend het waken overnemen. Ik vroeg Phie om Sieng geen ogenblik uit het oog te verliezen. Later zou ik ontdekken dat dat wel gebeurd was.

Phie was met zijn vriend naar de huiskamer gegaan, terwijl Boenma in de slaapkamer bij Sieng gebleven was. Boenma was echter in slaap gevallen. Kort na ons vertrek kreeg Sieng weer hevige krampen. Boenma bleef slapen en Sieng stond op om Phie te gaan roepen. Hij moest zichzelf geweldig inspannen om niet in elkaar te zakken. In de gang hield hij zich tegen de muur overeind. Als een dronken man slingerde hij naar de deur.

Toen hoorde hij een stem vanbinnen die hem even zijn pijn deed vergeten: ‘Dit is je kans, Sieng. Zorg dat je opium krijgt! Vlug!’

Maar zijn geweten pleitte: ‘Nee, dat mag niet. Vertrouw op God en roep Phie...’

Sieng twijfelde.

‘Een beetje opium maar, Sieng. Net genoeg om die pijn kwijt te raken. Je bent binnen een half uur terug en niemand zal er iets van merken.’

‘Als ik nu opium haal, ben ik verloren!’

Weer die stem: ‘Nee man, wie zegt dat je verslaafd blijft? Een beetje geeft niet. Er is toch niemand om je te helpen. Ze zijn je vergeten.’

De angst dat de pijn nog erger zou worden deed hem besluiten om stilletjes toch wat opium te halen. Hij verdween door het tuinhok in het donker.